Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У. 7097/13
25.09.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, Београд, Његошева број 84, против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења број: 463-02-00183/2012-07 од 19.11.2012. гдине, уз учешће заинтересованих лица АА из ..., ... и ББ из ..., ВВ, у предмету изузимања грађевинског земљишта, по одржаној усменој јавној расправи дана 23.09.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.09.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Градске општине Звездара VIII број 463-108/2012 од 28.03.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа, ставом 1. диспозитива, поништава се правноснажно решење Одељења за имовинско-правне и послове испитивања порекла имовине у саставу Секретаријата за привреду и финансије, општине Звездара II бр. 463-250 од 28.05.1980. године, у делу којим је изузета, уз накнаду, из поседа земљишно – књижних корисника пок. ГГ са 4/8, ДД са 3/8 и ЂЂ са 1/8 катастарска парцела бр. ..., ЗКУЛ бр. ..., КО ... у површини од 651 м2. Ставом 2. диспозитива истог решења констатовано је да ће се по правноснажности тог решења спровести поступак за враћање средстава пријављених на име накнаде за изузето земљиште по важећим законским прописима.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.04.2013. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је одлуком као у диспозитиву оспореног решења повређен закон на штету тужиоца као крајњег корисника предметног земљишта које право коришћења је стечено уз

накнаду на основу правноснажног решења II бр. 463-250 од 28.05.1980. године, а којим је предметно земљиште изузето из поседа ранијих земљишно – књижних корисника ради изградње стамбеног насеља Миријево према урбанистичко техничким условима. Истиче да је оспорена одлука заснована на тврдњи првостепеног органа да предметно земљиште није приведено намени и то само на основу увиђаја без претходно изведеног доказа вештачењем. Указује такође да у поступку није утврђено да се на предметној парцели налази сграђен стамбени објекат инвеститора ЕЕ, површине 93 м2 који је уписан у лист непокретности број ... КО ... 31.01.2011. године, са којих разлога сматра да је управо то лице, као заинтересовано лице морало бити укључено и у поступак пред управним органом. Поред наведеног налази да су како тужени, тако и првостепени орган били дужни да воде рачуна о садашњој намени предметног земљишта предвиђеној важећим планским актом, у вези са чим истиче да се према Регулационом плану насеља Миријево (“Службени лист града Београда”, бр. 20/02), предметна катастарска парцела делом налази у површинама намењеним за становање а делом у површинама намењеним за саобраћајницу. Са наведених разлога указује и на повреду одредбе члана 96. став 2. Закона о планирању и изградњи, сагласно којој се постојеће и планиране површине јавне намене не могу отуђити из јавне својине. По оцени тужиоца неуважавањем свих ових чињеница оспореним решењем, као и решењем првостепеног органа повређено је и начело заштите јавног интереса прописано у члану 6. Закона о општем управном поступку. Имајући у виду напред изнето тужилац предлаже суду да уважи тужбу и поништи оспорено решење и својом одлуком, на основу одредбе члана 43. Закона о управним споровима у меритуму реши предметну правну ствар или предмет врати туженом на поновни поступак и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице ББ у одговору на тужбу оспорио је тужбене наводе у целости истичући да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Заинтересовано лице АА у свом одговору на тужбу оспорио је тужбу у целости. Истиче да су сви наводи тужбе поновљени и као такви већ оцењени оспореним решењем. Такође сматра нетачном тврдњу тужиоца да ЕЕ није омогућено учешће у поступку имајући у виду да је то лице у поступку пред првостепеним органом дало изјаву у вези са изграђеним стамбеним објектом. Наводи да је решење првостепеног органа донето у складу са законом, да истим није повређен јавни интерес и да је законски заступник – Јавни правобранилац општине Звездара био позван да узме учешће, ком позиву за расправу се није одазвао, нити је на донето решење првостепеног органа изјављивао жалбу. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је управни суд дана 23.09.2015. године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица АА, и у одсуству уредно позваних правног следбеника туженог органа и заинтересованог лица ББ.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца изјавио је да остаје у свему код навода из тужбе и постављеном тужбеном захтеву, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Других предлога у допуну доказног поступка нема па предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Заинтересовано лице, АА је на усменој јавној расправи изјавио да остаје у свему код навода из одговора на тужбу, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Посебно указује да су

нетачни наводи по којима се на спорној парцели налази зграда у површини од 93 м2 јер то не произлази ни из решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Одељења Звездара број 463-3/06 од 25.02.2008. године нити из копије плана парцеле, које доказе предаје суду. Других предлога у допуну доказног поступка нема, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, као и изјава присутних странака датих на расправи, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је поступак у овој правој ствари започет захтевом који су заинтересована лица ББ и АА из ... поднели дана 03.03.2010. године Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове општине Звездара, са предлогом за делимични поништај правноснажног решења Одељења за имовинско-правне послове и испитивање порекла имовине у саставу Секретаријата за привреду и финансије, општине Звездара II бр. 463-250 од 28.05.1980. године, којим решењем је изузето, уз накнаду из поседа ранијих земљишно – књижних корисника градско грађевинско неизграђено земљиште, кп. бр. ..., КО .... Уз поднети захтев, заинтересована лица су поднела и доказе ближе наведене у образложењу ожалбеног решења. Поступајући по наведеном захтеву првостепени орган је заказао увиђај на лицу места који је извршен дана 10.10.2011. године, којом приликом је утврђено да се у јужном делу парцеле налази започети стамбени објекат спратности П власништво АА и да се ради о бесправном објекту који је у поступку легализације, а да се у северном делу парцеле налази мањи део стамбеног објекта спратности П + 1 власништво ББ, те да остали већи део парцеле представља празно неизграђено земљиште. По извршеном увиђају, дана 21.03.2012. године пред првостепеним органом је одржана усмена јавна расправа, у одсуству уредно позваног законског заступника општине Звездара, и у присуству заинтересованих лица која су остала при наводима поднетог захтева и представника Дирекције који је изјавио да се противи захтеву за поништај решења којим је изузета предметна катастарска парцела са разлога што је иста, према Регулационом плану насеља Мирijево, једним делом предвиђена за саобраћајницу. У поступку пред истим органом, увидом у податке катастра непокретности за предметну катастарску парцелу утврђено је да се на истој, у површини од 12 м2 налази део зграде са катастарске парцеле бр. .../1 и породична стамбена зграда у површини од 93 м2 власништво ЕЕ, који је у изјави датој пред тим органом дана 27.03.2012. године, а која изјава се налази у списима предмета, изјавио да му општина Звездара није доделила наведену катастарску парцелу у закуп већ да је са АА започео изградњу објекта на истој за који је поднео захтев за легализацију. Како је у проведеном поступку, оценом приложених доказа и изјава саслушаних странака утврђено да су захтев за поништај правноснажног решења о изузимању градског грађевинског земљишта поднели законски наследници ранијег сопственика, синови ДД, односно унуци ГГ и да предметно земљиште није приведено намени у складу са решењем о изузимању, имајући у виду да је изузимање предметних парцела извршено у корист општине Звездара, а за потребе Завода за изградњу града Београда, ради изградње новог стамбеног насеља Мирijево, према урбанистичко техничким условима од јула 1979. године, да земљиште као такво представља неизграђено грађевинско земљиште, и да сврха изузимања земљишта није испуњена, то је првостепени орган, на основу члана 99. став 1. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/03), донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења налазећи да су у конкретном случају испуњени услови за остваривање траженог права. Одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа тужени орган је жалбу

одбио као неосновану налазећи да је одлука првостепеног органа правилна и донета сагласно одредби члана 99. Закона о планирању и изградњи, имајући у виду чињеницу да је првостепени орган на основу извршеног увиђаја на лицу места неспорно утврдио да предметна катастарска парцела већим делом представља празно неизграђено земљиште и да иста није приведена намени за коју је изузета. Оцењујући наводе жалбе којима је тужилац – жалилац указивао да у поступку пред првостепеним органом није изведен доказ вештачењем тужени орган је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку имајући у виду да околност да земљиште није приведено намени не спори ни жалилац, па је по оцени туженог органа било непотребно излагање странака додатним трошковима вештачења тим пре што је увиђајем на лицу места на несумњив начин утврђено да предметна парцела представља празно неизграђено земљиште. Тужени орган такође наводи да су без утицаја на другачију одлуку наводи жалиоца којим указује на сада важећа планска документа јер је за правилну примену члана 99. Закона о планирању и изградњи од утицаја само околност да ли је изузето земљиште приведено намени која је била предвиђена у тренутку изузимања тог земљишта. Са напред наведених разлога, тужени орган је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку жалбу одбио као неосновану.

Одредбом члана 99. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/2009), прописано је да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако је земљиште изузето до 13. маја 2003. године, а корисник градског грађевинског земљишта исто није привео намени до 13. маја 2004. године.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је по оцени суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 28.03.2012. године, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Наводе тужбе којима тужилац указује на повреде правила поступка и нетачно утврђено чињенично стање јер у проведени поступак, као странка са интересом, није укључен ЕЕ, који је власник сграђеног стамбеног објекта који се налази на предметној катастарској парцели, суд је оценио као неосноване. Наиме, из списа предмета и службене белешке сачињене дана 27.03.2012. године произлази да је ЕЕ у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове дана 27.03.2012. године изјавио да му општина Звездара није доделила катастарску парцелу број ... КО ... у закуп, те да је на истој у договору са АА започео бесправну изградњу објекта за који је у међувремену поднео захтев за легализацију.

Суд је такође оценио као неосноване наводе тужбе којима тужилац указује на повреду одредбе члана 96. став 2. Закона о планирању и изградњи имајући у виду да је одлука у овом предмету донета на основу члана 99. став 1. истог закона након што су поступајући органи несумњиво утврдили да су захтев у предметном случају поднели законски наследници ранијег сопственика и да се ради о земљишту које је изузето пре 13. маја 2013. године које корисник није привео намени до 13. маја 2014. године, имајући притом у виду да је исто изузето ради изградње новог стамбеног насеља а према урбанистичко техничким условима датим јула 1979. године.

Наводе тужбе којима тужилац указује да је за правилно доношење одлуке у овој правној ствари било потребно извођење доказа вештачењем вештака одговарајуће струке, које вештачење је у спроведеном поступку изостало, суд је оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку имајући у виду да у конкретном предмету међу

странкама није спорна идентификација предметне парцеле, нити је тужилац у току поступка оспоравао чињеницу да предметна парцела није приведена намени за коју је изузета.

Код напред наведеног и остали наводи тужбе оцењени су као неосновани, с тим да наводи представљају поновљене наводе жалбе које је тужени орган правилно оценио у образложењу оспореног решења, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Сагласно свему напред наведеном, након закључене усмене јавне расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима, у року прописаном одредбом члана 46. став 2. истог закона, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.09.2015. године, 17 У. 7097/13

Записничар **Председник већа- судија**
Тија Бошковић,с.р. **Душица Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ